

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI *Srijeda, 4. listopada 2017.* [\[Multimedia\]](#)

„Današnji misionari nade“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U ovoj ću katehezi govoriti o temi „Današnji misionari nade“. Sretan sam što to činim na početku mjeseca listopada, koji je u Crkvi na poseban način posvećen misijama kao i o blagdanu svetog Franje Asiškog, koji je bio veliki misionar nade!

Naime, kršćanin nije zloguki prorok. Mi nismo zloguki proroci. Bit njegova navještaja je suprotan, oprečan zloj kobi: to je Isus, koji je umro iz ljubavi i kojeg je Bog uskrisio na uskršnje jutro. I to je srž kršćanske vjere. Ako bi se evanđelja zaustavila na Isusovu ukopu, povijest tog proroka pridodala bi se tolikim biografijama junaka koji su utrošili svoj život za neki ideal. Evanđelje bi tada bilo tek pobudno štivo, pa i utješno, ali ne bi bilo navještaj nade.

Ali, evanđelja ne završavaju s Velikim petkom, imaju i nastavak; i upravo je taj daljnji fragment ono što preobražava naše živote. Isusovi su učenici bili shrvani i potišteni one subote nakon uskrsnuća; onaj kamen navaljen na ulaz u grob zatvorio je također tri uzbudljive godine koje su doživjeli s Učiteljem iz Nazareta. Činilo se da je svemu došao kraj, i neki, razočarani i prestrašeni, već su napustili Jeruzalem.

Ali Isus je uskrsnuo! Ta neočekivana činjenica izaziva duboki preokret u duhovima i srcima učenika. Jer Isus ne uskrišava samo za sebe samog, kao da bi njegovo rađanje na novi život bila neka povlastica koju ljubomorno čuva za sebe: svojim uzlaskom Ocu želi da svako ljudsko biće bude dionikom njegova uskrsnuća i sva bića privući u nebo. Na Uzašašće učenici su preobraženi dahom Duha Svetoga. Neće tek drugima donositi neku lijepu vijest, već će oni sami biti drukčiji nego što su bili, kao da su se rodili na novi život. Isusovo uskrsnuće nas preobražava snagom Duha Svetoga. Isus je živ, živ je među nama, on živi i ima tu snagu preobrazbe.

Kako je lijepo misliti na to da smo navjestitelji Isusova uskrsnuća ne samo riječima, već djelima i

svjedočanstvom života! Isus ne želi učenike kadre samo ponavljati formule naučene na pamet. Želi svjedoke: osobe koje šire nadu svojim načinom prihvaćanja, smijehom, ljubavlju. Nadasve ljubavlju: jer snaga uskrsnuća osposobljuje kršćane da ljube i kada se čini da je ljubav izgubila svoj smisao. Ima „nešto više“ što ispunja kršćanski život i što se ne može objasniti samo snagom duha ili većim optimizmom. Naša vjera, naša nada nije samo neki optimizam; ona je nešto drugo, nešto više! Kršćani kao da su osobe koje imaju „komadić neba“ više iznad glave. Lijepo je to: mi smo osobe s komadićem neba više iznad glave, praćeni prisutnošću koju neki ne mogu čak ni naslutiti.

Tako je zadaća kršćana na ovome svijetlu otvoriti prostore spasenja, kao stanice preporođenja koje mogu vratiti limfu onome što se činilo da je izgubljeno zauvijek. Kad je nebo prekriveno oblacima, blagoslov je onaj tko zna govoriti o suncu. Eto, pravi kršćanin je upravo to: ne plačljiv i srdit, već uvjeren, snagom uskrsnuća, da svakom zlu jednom mora doći kraj, da nijedna noć nije beskrajna, nijedna čovjekova zabludjelost konačna, da nema te mržnje koja se ne može pobijediti ljubavlju.

Sigurno da katkad učenici skupo plaćaju tu nadu koju im je dao Isus. Sjetimo se mnogih kršćana koji nisu napustili svoj narod u vremenu progona. Ostali su tamo, gdje se nije uopće znalo hoće li doživjeti sutra, gdje se nisu mogli raditi nikakvi planovi, ostali su nadajući se u Boga. Sjetimo se isto tako naše braće, naših sestara s Bliskog istoka koji daju svjedočanstvo nade i prinose također život za to svjedočanstvo. To su pravi kršćani! Oni nose nebo u srcu, gledaju dalje, uvijek prema naprijed. Onaj tko je imao milost da prigrlji Isusovo uskrsnuće može se još uvijek nadati u nenadanom. Učenici svakog vremena svojom vjernošću Kristu pripovijedaju da nepravda nema posljednju riječ u životu. U Kristu uskrsnom možemo se nastaviti nadati. Muškarci i žene koji imaju zašto živjeti ustrajni su u vremenima nevolje. Ali onaj tko ima Krista uza se doista se ne boji ničega. I zato kršćani, pravi kršćani, nisu nikada površni i popustljivi. Njihovu krotkost ne smije se brkati s osjećajem nesigurnosti i popustljivosti. Sveti Pavao potiče Timoteja da trpi za evanđelje, i kaže ovako: „Nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora“ (2 *Tim* 1, 7). Kad padnu uvijek ponovno ustanu.

Eto, draga braćo i sestre, zašto je kršćanin misionar nade. Ne po svojoj zaslugi, već zahvaljujući Isusu, pšeničnom zrnju koje kad padne u zemlju umire i donosi mnogo roda (usp. *Iv* 12, 24).

Najava predsinodskog sastanka XV. redovite Biskupske sinode

Želim najaviti da je Generalno tajništvo Biskupske sinode sazvalo predsinodski sastanak na koji su pozvani mladi iz različitih dijelova svijeta, kako katolici tako i pripadnici različitih kršćanskih vjeroispovijesti i drugih religija, kao i nevjernici. Sastanak će se održati od 19. do 24. ožujka 2018.

Ova inicijativa dio je hoda pripreme za iduću opću skupštinu Biskupske sinode koja će imati za temu „Mladi, vjera i razlučivanje zvanja“, u listopadu 2018. Tim hodom Crkva želi osluhnuti glas,

senzibilitet, vjeru kao i sumnje i kritike mladih – moramo slušati mlade. Zato će zaključci toga sastanka od ožujka biti proslijeđeni sinodskim ocima.

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana